

CORRESPONDENTIEVRIENDJE

Henry Slesar

Toen er gebeld werd, schoof Margaret Lowen de strook vitrage die voor het voorraam hing opzij en zag dat haar bezoeker op deze zaterdagochtend een man was.

Haar dun grijs haar zat strak om grote krulspelden gewonden; ze was niet opgemaakt; en haar gewatteerde kimono was wel gemakkelijk maar allesbehalve elegant. Maar Margaret was te oud om zich nog om haar uiterlijk te bekommeren.

Een leven van drieënvijftig jaren had haar de dwaasheid van de ijdelheid doen inzien. Ze ging naar de deur en deed resoluut open.

De man knipperde met zijn ogen en keek verbaasd.

'Juffrouw Lowen?'

'Ja?'

Het was een kleine; gedrongen man met slaperige ogen. In zijn hand had hij een lichtbruine envelop waar hij zenuwachtig mee zwaaide.

'Margaret Lowen?'

'Ja, dat klopt.'

Ze trok haar aan de deur wordt niet gekocht gezicht.

De man schoof zijn vettige hoed naar achteren en liet een kalend voorhoofd zien.

'Ik ben inspecteur Berger, mevrouw. Bureau Acht.'

Toen hij een dikke portefeuille uit zijn heupzak haalde en zijn legitimatie toonde, liet ze hem binnen in het gangetje.

'Wat wenst u, inspecteur? Ik wilde me juist gaan aankleden.'

'O, ik zal u niet lang ophouden, juffrouw Lowen. 't Is toch juffrouw?'

'Ja.'

'Wordt u wel eens ... ik bedoel, noemen de mensen u Margie?'

'Absoluut niet!' zei ze verontwaardigd.

'Neemt u mij niet kwalijk. Maar de enige naam die mij is opgegeven, is Margie Lowen, op dit adres.'

'O.'

Haar hand ging naar de kraag van haar kimono.

'Dan moet u mijn nichtje hebben. Het kind van mijn broer, dat naar mij genoemd is. Maar wat moet u van Margie?'

Inspecteur Berger keek opgelucht.

'Woont uw nichtje bij u in huis, juffrouw Lowen?'

'Ja, maar ze is niet thuis. Ze is dit weekend bij mijn zuster. Hoezo?'

'Kan ik even rustig met u praten, juffrouw Lowen?'

Ze ging hem onwillig voor naar de zitkamer.

Hij maakte het touwtje om de bruine envelop los, zodra ze zaten en haalde er allerlei papieren uit. Margaret keek hem met al de intensiteit van haar bleekgrijze ogen aan.

‘Kunt u mij iets over uw nichtje vertellen, juffrouw Lowen. Woont ze al lang bij u in huis?’

‘Zes jaar, ongeveer. Sinds haar ouders verongelukten. Ik beschouw haar haast als mijn eigen dochter.’

‘Hoe oud is ze?’

‘In maart wordt ze tweeëntwintig.’

‘Is ze populair? Ik bedoel, heeft ze veel vrienden?’

‘Ja, genoeg, vind ik. Waarom?’

De inspecteur zuchtte.

‘Dit is misschien een schok voor u, juffrouw Lowen en wij zouden er niets mee te maken hebben, als er niet iets gebeurd was. Maar gezien de omstandigheden moet ik u iets vertellen over uw nichtje dat u misschien niet weet. Zowat twee jaar geleden is ze gaan corresponderen met een man, een zekere Raout Collins ...’

‘Oja?’

‘Ik zeg daar niets kwaads van; misschien was u ervan op de hoogte.’

‘Nee, ik wist het niet. Maar ik begrijp niet ...’

‘Die Raout Collins moet de naam van uw nicht gekregen hebben van een van die correspondentieclubs. U kent ze wel; ze adverteren in de damesbladen en zo.’

Hij leek wat verlegen.